ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

ZORII CLANURILOR

Prima Bătălie

Cartea a XXVII-a

Traducere din limba engleză de
Raluca Miu

Galaxia Copiilor

Mulțumiri speciale pentru Kate Cary
Pentru fiul meu, Josh (Mulțumesc pentru toate ceștile de ceai)

Pisicile din munți

Profetul Pietrelor Ascuțite (Vindecătorul) – pisică bătrână, cu blana albă și ochii verzi

Ploaie Domoală – pisică bălțată, cu blana cenușie

Mușchi Umbros – motan cu blana alb-neagră și ochii verzi

Furtună – pisică argintie vărgată

Frunză de Rouă – pisică pestriță

Pasăre în Zbor – pisică micuță, cu blana maronie

Pisicile din mlaștină

Umbră Înaltă – pisică neagră, cu blana deasă și ochii verzi

Aripă Cenușie – motan suplu, cu blana gri-închis și cu ochii aurii

Blană Bălțată – pisică frumoasă, micuță, cu blana pestriță și ochii aurii

Floare în Ploaie – pisică tărcată, cu blana maronie și ochii albaștri

Coadă de Țestoasă – pisică pestriță, cu ochii verzi

Strigăt de Stăncuță – motan tânăr, cu blana neagră

Gheață Sfărâmată – motan alb-cenușiu, cu ochii verzi

Umbre de Nor – motan negru cu blana lungă, cu urechile, pieptul și două labe albe

Creastă Colțuroasă – motan tărcat, cu blana cenușie și ochii albaștri

Tunet – motănel, pisoiul lui Furtună și Cer Senin

Coadă de Fulger – motănel negru, pisoiul lui Zbor de Uliu

Ghindă – pisicuță, sora lui Coadă de Fulger, puiul lui Zbor de Uliu

Zbor de Uliu – pisică tărcată, cu blana roșcată

Ochi de Bufniță – motan cenușiu, pisoiul lui Coadă de Țestoasă

Inimă de Cremene – motan vărgat cu o pată albă pe piept, pisoiul lui Coadă de Țestoasă

Blană de Vrabie – pisicuță, mama ei este Coadă de Țestoasă

Iute ca Vântul – pisică maronie, cu blana sârmoasă

Blană de Grozamă – motan cenușiu, slăbuț

Pisicile din pădure

Cer Senin – conducătorul, motan cu blana cenușie, deschisă la culoare, și ochii albaștri

Umbra Lunii – motan negru, suplu

Frunză de Rouă – pisică pestriță

Cădere de Pană – motan

Petală – pisică micuță, cu blana aurie, tărcată, și ochii verzi

Vulpe – motan mare, maroniu, cu ochii gălbui

Apă Iute – pisică alb-cenușie

Con de Foc – pisică fără clan, se alătură clanului lui Cer Senin

Urzică – pisică fără clan, se alătură clanului lui Cer Senin

Frunză – motan alb cu negru

Îngheț – motan mare, cu blana albă

Arin – pisicuță albă cu gri, puiul lui Ceață

Mesteacăn – motănel roșcat, pisoiul lui Ceață

Pisicile fără clan

Bondăraș – pisică maronie tărcată, cu ochii de chihlimbar

Ceață – pisică fără clan, albă cu gri

Spin – pisică fără clan

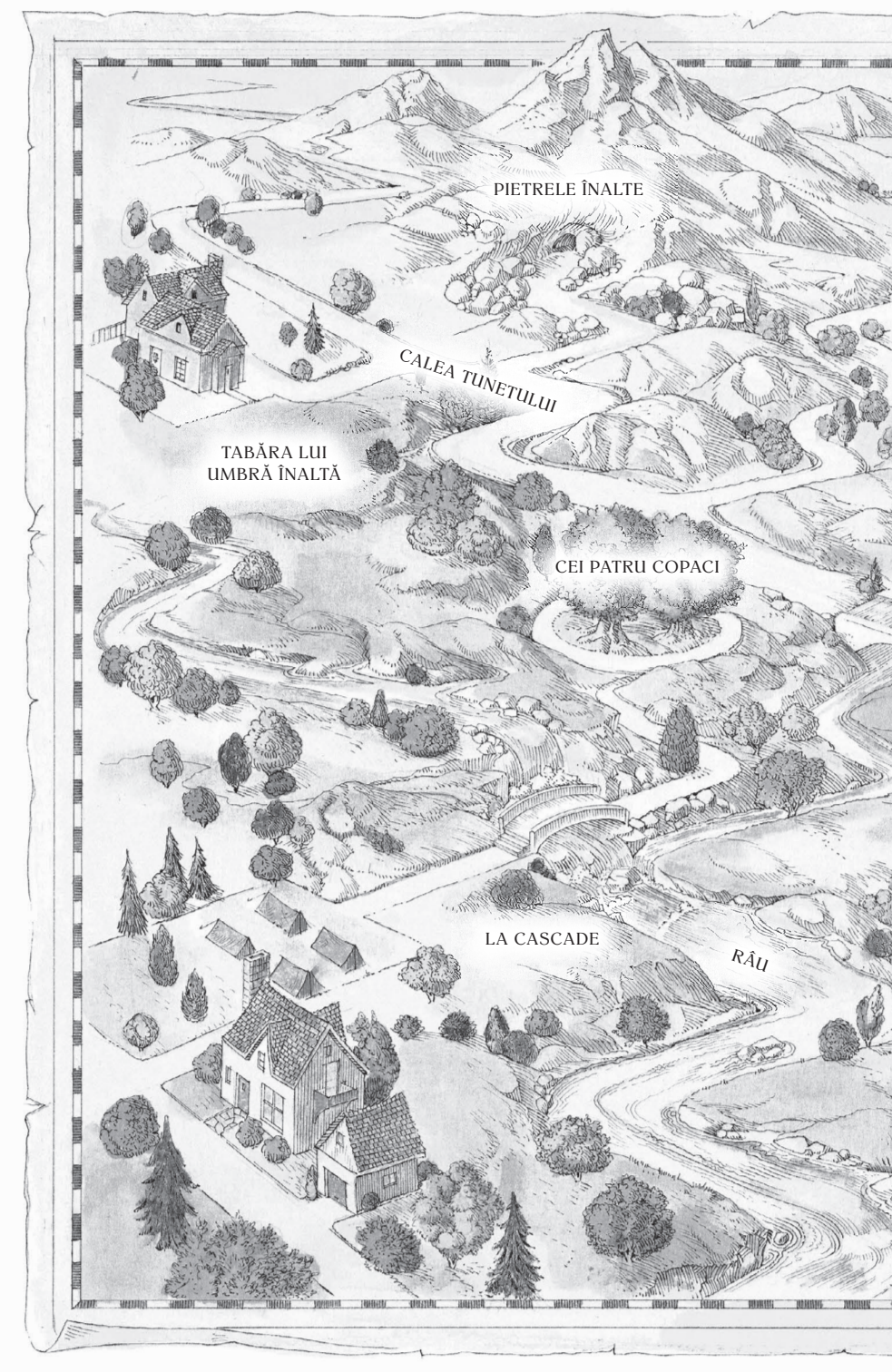
Rouă – pisică fără clan

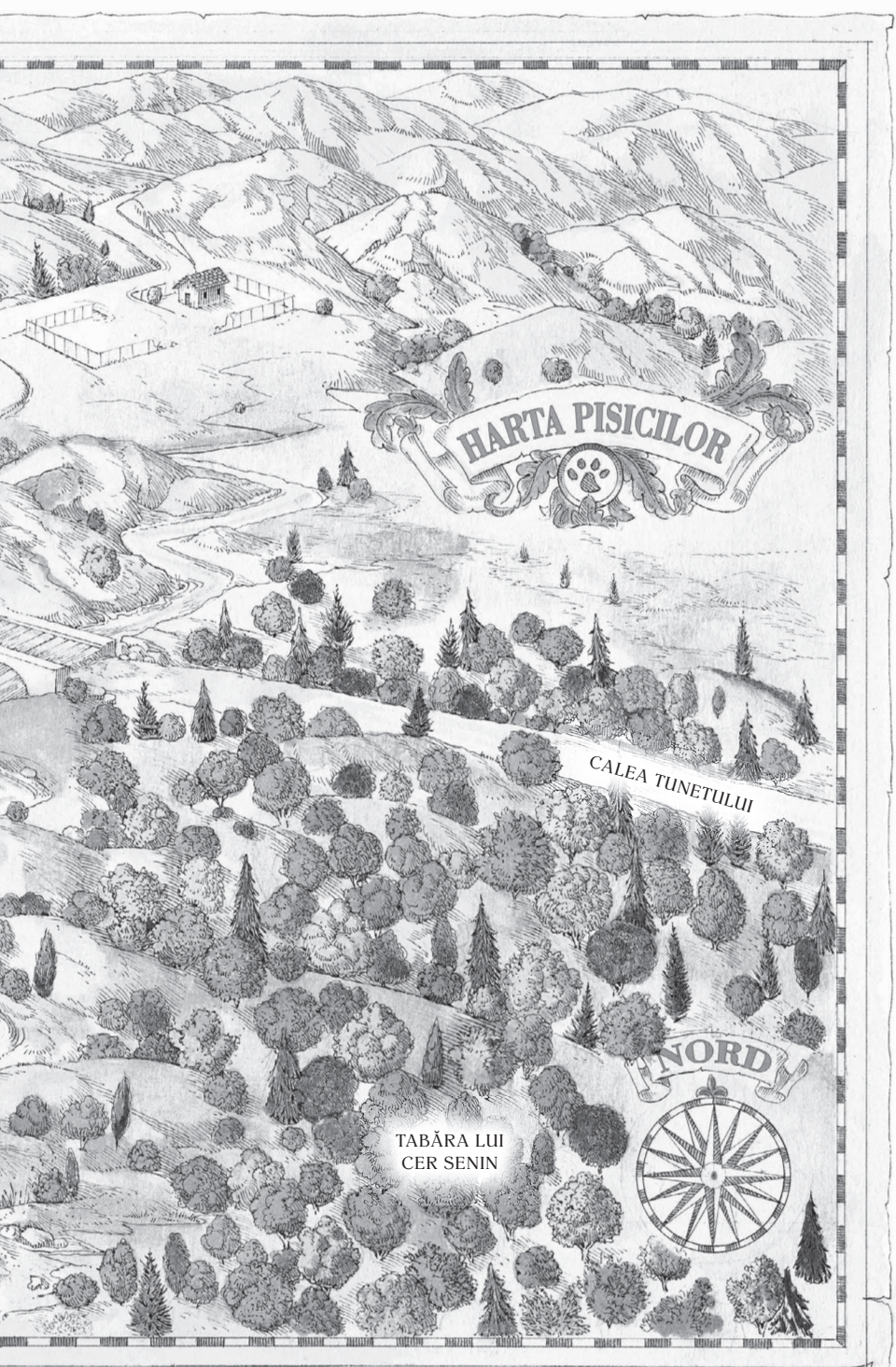
Undă de Râu – pisică argintie

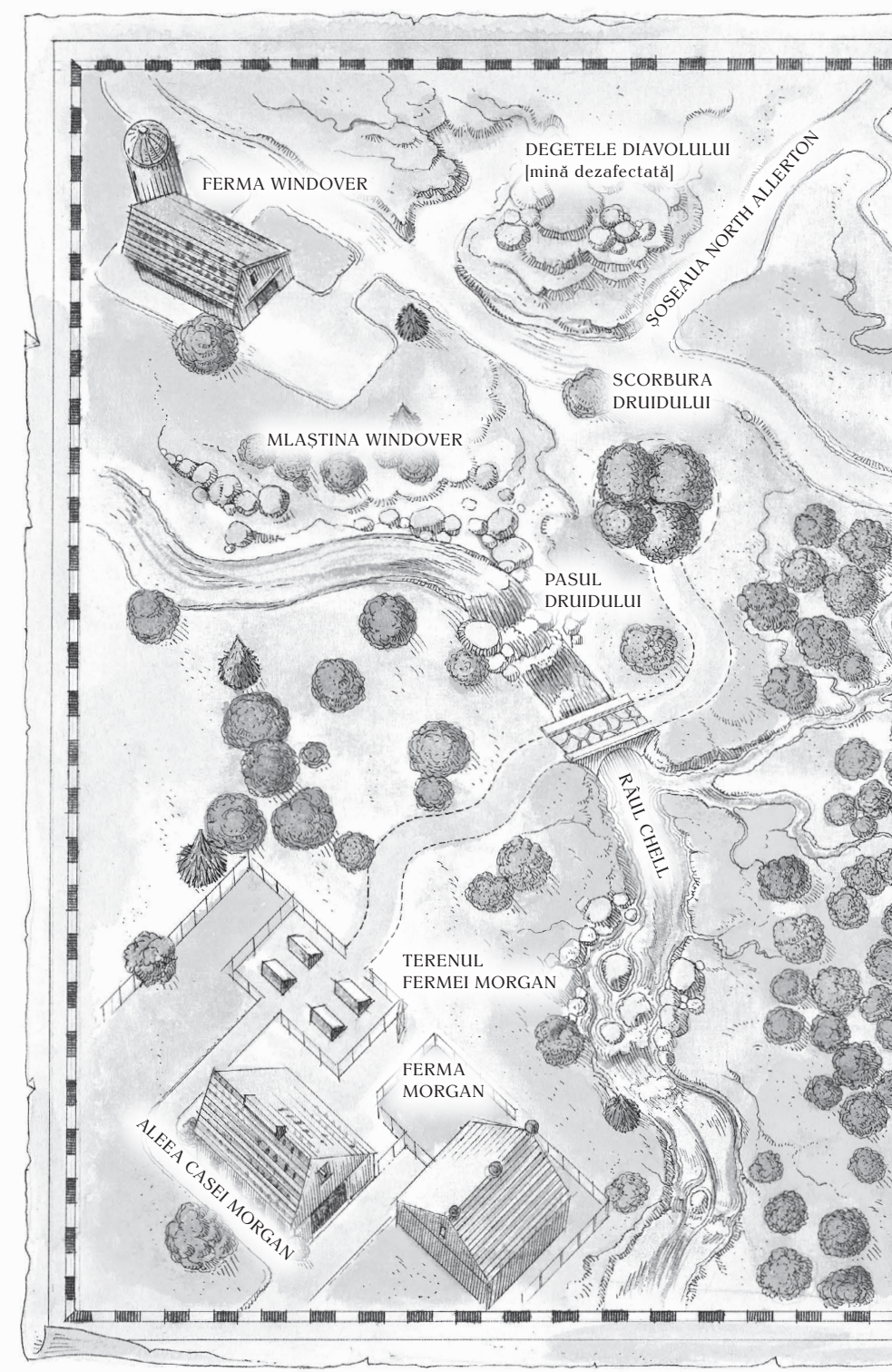
Tom – motan roșcat, pisică de casă, tatăl puilor lui Coadă de Țestoasă

Lăstun – motan tigrat, cu ochi portocalii

Floare – pisică de casă, albă cu dungi

PIETRELE ÎNALTE
CALEA TUNETULUI
TABĂRA LUI
UMBRĂ ÎNALTĂ
CEI PATRU COPACI
LA CASCADE
RÂU

HARTA PISICILOR
CALEA TUNETULUI
NORD
TABĂRA LUI
CER SENIN

FERMA WINDOVER
DEGETELE DIAVOLULUI
[mină dezafectată]
ȘOSEAUA NORTH ALLERTON
SCORBURA
DRUIDULUI
MLAȘTINA WINDOVER
PASUL
DRUIDULUI
RÂUL CHELL
TERENUL
FERMEI MORGAN
FERMA
MORGAN
ALEEA CASEI MORGAN

SPAȚIU RECREATIV
DIN NORTH ALLERTON
HARTA DOUĂ-PICIOARE
ȘOSEAUA WINDOVER
PĂDUREA WHITE HART
NORD

PROLOG

Apa se prăvălea din gura peșterii. Un motan cenușiu privea șuvoiul care acoperea vuietul vântului și estompa crestele zimțate din depărtare, înainte să se piardă la vale într-un curcubeu înspumat.

Pisicile mișunau în spatele lui, ca niște umbre în lumina întretăiată a grotei lor. Privirea motanului cenușiu era umbrită de melancolie. Și-a dat urechile pe spate ca să le audă murmurul.

— Pietre în culcuș! a mârâit un bătrân, nervos. Veșnic am pietre în culcuș.

— Le arunc eu.

Niște lăbuțe au străbătut iute peștera.

— Întoarce-te, Gaiță Argintie, s-a auzit vocea îngrijorată a unei pisici. Pernuțele tale sunt prea moi pentru pietre ascuțite.

— Trebuie să se întărească mai devreme sau mai târziu, a murmurat bătrânul.

Motanul cenușiu s-a întors, zbârlindu-și blana lucioasă.

— Încearcă, Apă Tulbure.

Un bătrân motan roșcovan împingea un șoarece pricăjit spre o pisică de culoare ștearsă.

Apă Tulbure a privit prada de pe suprafața denivelată a grotei în care își avea culcușul.

— Dă-l unei pisici mai tinere.

A arătat cu capul spre Gaiță Argintie, care alegea pietrișul din culcușul bătrânului.

— Trebuie să mănânci, a stăruit Răget de Leu.

— E ultima bucată de vânat, s-a împotrivit pisica.

— Dar patrula de vânătoare se va întoarce în curând. Poate au mai găsit, a strigat un motan maroniu care se spăla împreună cu o pisică albă în capătul grotei.

Motanul cenușiu și-a ciulit urechile, fericit.

— Creangă Răsucită! Iepure de Zăpadă!

S-a îndreptat spre cele două pisici, retrăgându-se surprins, când patru pui au dat năvală în calea lui.

— Să vă jucați frumos!

Mama lor s-a grăbit să-i ajungă din urmă.

Frunză de Rouă. Motanul cenușiu a clipit spre pisică. *Ai născut cu bine! Mă bucur nespus.* Un tors gutural i-a răsunat o clipă în gâtlej, apoi a amuțit.

— Dacă Umbra Lunii ar fi rămas să-și vadă puii, ar fi în viață, a murmurat el.

— Aripă Cenușie?

Un mieunat răgușit l-a făcut să se întoarcă. O pisică străbună ieșea din bezna peșterii.

— Profet! Aripă Cenușie s-a repezit spre ea. Mă vezi?

— Bineînțeles.

Pisica a întins botul în întâmpinarea lui.

— Avem același vis.

Aripă Cenușie și-a atins nasul de-al ei, surprins de cât de rece era. Trăia în mlaștină de atâtea luni încât uitase că frigul pătrunzător din munți nu slăbea niciodată de tot.

A aruncat o privire împrejurul peșterii la vechii lui tovarăși de clan.

— *Ei* ne văd?

— Noi îi putem vedea din vis, i-a spus Profet. Ei nu.

Aripă Cenușie a clipit.

— Sunt *aici* sau visez în culcușul meu din mlaștină?

— Ambele.

Ochii pisicii s-au luminat amuzați și, preț de o clipă, au strălucit ca ai unui pui.

— Deocamdată tot ce contează e aici.

Aripă Cenușie a încremenit când a zărit blana pestriță a unei pisici cenușii.

— Ploaie Domoală.

Inima i s-a strâns când și-a recunoscut mama care dormea încolăcită în culcușul ei. Ochii blânzi ai pisicii s-au întunecat în timp ce urmărea valurile de lumină care jucau pe zidurile peșterii.

— E bine? a întrebat-o el pe Profet.

— Da, l-a liniștit Profet.

— Aș vrea să-i pot spune că am supraviețuit călătoriei, că Cer Senin e bine – și Creastă Colțuroasă, la fel, cu toate că s-a rănit. Era atât de îngrijorată pentru noi când am plecat, deși ne-a spus că asta trebuia să facem.

— O să-i transmit, a făgăduit Profet.

Aripă Cenușie abia dacă o auzea. *Creastă Colțuroasă și Cer Senin sunt bine.* Știa că era adevărat doar pe jumătate, și asta îi provoca o tristețe care-i împungea inima ca un țurțure.

Trebuia, oare, să-i dezvăluie că Creastă Colțuroasă era acum șchiop, cu piciorul din spate schilodit de căderea dintr-un copac? *Am jurat c-am să-l protejez.*

Iar Cer Senin? Poate că fratele lui Aripă Cenușie era în siguranță, dar se schimbase atât de mult, încât Ploaie Domoală abia și-ar recunoaște primul născut. Găsiseră ținutul bogat în vânat la care năzuiseră, dar pisicile care străbătuseră munții împreună se despărțiseră în două grupuri când au ajuns la câmpurile călduroase și codrii noii lor case. Cer Senin luase în stăpânire pădurile, alături de câțiva dintre vechii lui tovarăși. Pe Aripă Cenușie îl durea să recunoască, chiar și față de el însuși, dar fratele lui devenise necruțător încercând să păstreze numai pentru el bună parte din prada abundentă.

Rușinea i-a încins blana lui Aripă Cenușie. *I-am dezamăgit – și pe mama la fel.*

A simțit că Profet încerca să-i atragă atenția, dar n-a putut să-i întâlnească privirea.

— Nu e vina ta, Aripă Cenușie.

Pisica și-a răsucit botul spre tovarășii ei uscățivi.

— Pisicile împart *puținul*.

I-a atins ușor umărul cu nasul.

— Belșugul ne face lacome.

Aripă Cenușie și-a ridicat dintr-odată capul. Știa la ce se gândea? Cer Senin fusese odinioară cel mai apropiat prieten al său. Acum se înfruntau ca dușmanii.

— Am trăit mult.

Profet și-a înclinat capul.

— Trebuie să te previn: lăcomia e doar începutul. Ochii ei s-au întunecat. Va fi război.

Aripă Cenușie a înghițit în sec.

— Cu Cer Senin?

— Nu te teme, l-a liniștit Profet.

Aripă Cenușie a ridicat capul.

— Nu mă tem!

Dar bătăile inimii i s-au întețit. *Cum voi lupta cu propriul meu frate?*

— Gândește-te la pisicile care te iubesc și cred în tine, a murmurat Profet. Poate că tu și Cer Senin sunteți despărțiți, dar încă îl mai ai pe Creastă Colțuroasă.

Aripă Cenușie și-a simțit inima inundată de căldură când și-a amintit de curajul și loialitatea fratelui său mai mic.

— Și Coadă de Țestoasă? Profet l-a privit cu ochii mari de curiozitate. Ce mai face?

— E fericită, a tors Aripă Cenușie plin de afecțiune.

— Ai recunoscut, în cele din urmă, forța iubirii ei.

Ochii bătrânei pisici au strălucit.

— Mă bucur.

Aripă Cenușie a frământat pământul cu ghearele. Și-o închipuia pe Coadă de Țestoasă acum, dormind alături de el în timp ce el păștea în vis. Inimă de Cremene, Ochi de Bufniță și Blană de Vrabie erau cuibăriți la pântecul ei, încă pui, dar crescând pe zi ce trece. Deși erau odraslele unui pisoi de casă, îi iubea ca pe propriii lui pui, iar ei îl iubeau la rândul lor, la fel de mult cât îl iubea și Coadă de Țestoasă. O durere ascuțită i-a săgetat inima. Îi lipseau toți, deși știa că blana lui o atingea pe a lor, departe, în mlaștină. *Cum?* Mintea a început să i se tulbure, și atunci și-a silit gândurile să revină în peșteră. *Asta e tot ce contează acum.*

S-a întors, gânditor, spre Profet, dar pisica privea țintă cascada, cu chipul scăldat, din loc în loc, de lumina palidă a lunii.

Profet a închis ochii.

— De ce-ai venit aici?

Am ales *acest vis?* Neliniștea a zvâcnit sub blana lui Aripă Cenușie. Ceva îl atrăsese adânc în amintire. Dar ce anume? Dintr-odată, vinovăția i-a strâns stomacul. De când ajunseseră în mlaștină, pisicile din clan văzuseră atâta moarte. Aripă Cenușie a încremenit când pe neașteptate i-a zburat gândul la Vulpe, pisica fără clan care a murit la picioarele lui, ucis întâmplător în timpul luptei pentru granițe.

— Am adus moartea cu noi.

— Ați adus schimbarea, l-a liniștit Profet.

— Dar toate schimbările trebuie să se nască în sânge? *Tot ce am vrut a fost ca prietenii mei să fie în siguranță.*

— Toți ne-am născut în sânge, a murmurat Profet. Însă acesta marchează începutul, nu sfârșitul.

Începutul? Va curge și mai mult sânge?

Ceața s-a revărsat prin gura peșterii, înghițind clanul, învăluind-o pe Profet până când s-a făcut nevăzută.

— Profet!

Pâcla densă i-a înăbușit strigătul.

— Nu pleca!

Durerea i-a strâns gâtlejul. Nu voia să-și piardă din nou vechii prieteni.

— Am încredere în tine, Aripă Cenușie.

Profet a mieunat și vocea ei a străpuns negura care-i împresura din toate părțile.

— Întotdeauna.

Ceața i-a umplut ochii lui Aripă Cenușie și a simțit cum îl înăbușă. S-a străduit să respire când i-a ajuns în piept, iar amețeala i-a învălmășit gândurile până când întunericul l-a înghițit de tot.

CAPITOLUL 1

Cer Senin a mijit ochii. Întrezărea blana roșcată și lucioasă a lui Tunet croindu-și drum printre ferigi. Fiul lui urca povârnișul spre mlaștină, lăsându-i pădurea lui Îngheț.

Probabil asta trebuie să facă. Cer Senin s-a străduit să nu bage în seamă regretul care-i măcina stomacul. Deasupra lui, o adiere ușoară șoptea printre frunze. Soarele cald îi scălda blana. În spatele lui, trunchiurile noduroase ale copacilor bătrâni trosneau. Miresme înțepătoare i se strângeau la picioare, acolo unde stratul gros de frunze acoperea pământul. Acesta era teritoriul lui. Dacă Tunet nu dorea să viețuiască aici, atunci putea să plece. Îngheț *a trebuit* să plece, dar Tunet alesese s-o facă. Îngheț era rănit – o rană care nu se vindeca și se putea agrava. O pisică bolnavă nu putea rămâne în tabără. Slăbiciunea lui devenea o povară pentru clanul din pădure. *Oare Tunet nu pricepe asta?* s-a întrebat el, înfigându-și indignat ghearele în țărână. De ce atât de puține pisici îl înțelegeau? Nu-și dorea decât să-și protejeze pisicile din pădure – asta a fost tot ce-și dorise vreodată să facă, de când se stabilise aici. Dar chiar și propriul lui fiu